

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 10CoCsp/36/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2719201213
Dátum vydania rozhodnutia: 28. 10. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Silvia Hýbelová
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2020:2719201213.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trnave v senáte zloženom z predsedníčky senátu: JUDr. Silvia Hýbelová a členiek senátu: JUDr. Zlatica Javorová a JUDr. Gabriela Brišková, v spore žalobcu: BNP PARIBAS PERSONAL FINANCE SA, so sídlom Boulevard Haussmann 1, 75009 Paríž, Francúzsko, konajúci na území Slovenskej republiky prostredníctvom: BNP PARIBAS PERSONAL FINANCE SA, pobočka zahraničnej banky, so sídlom Karadžičova 2, Bratislava, IČO: 47 258 713, zastúpený: Advokátska kancelária JUDr. Marek Czompoly, s. r. o., so sídlom Ventúrska 16, Bratislava, IČO: 47 234 547, proti žalovanej: W. B., nar. XX.X.XXXX, bytom R. I. XXX, D., o zaplatenie 722,09 eur s príslušenstvom, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Skalica zo dňa 27. januára 2020, č.k. 9Csp/176/2019-45, takto

rozhodol:

I. Odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie **p o t v r d z u j e**.

II. Žalovaná nemá nárok na náhradu trov odvolacieho konania.

odôvodnenie:

1. Rozsudkom napadnutým odvolaním súd prvej inštancie prvým výrokom žalobu zamietol a druhým výrokom žalovanej nárok na náhradu trov konania nepriznal. Svoje rozhodnutie právne odôvodnil použitím ust. § 52 ods. 1, ods. 2, ods. 3, ods. 4, § 53 ods. 9, § 54a, § 100 ods. 1, § 101, § 103, § 565, § 879v Občianskeho zákonníka (ďalej len „OZ“), § 497 Obchodného zákonníka (ďalej len „OBZ“), § 1 ods. 2, § 2 písm. a), b), d) zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách účinného v čase uzavretia zmluvy (ďalej len „ZSÚ“), § 255 ods. 1, 2, § 262 ods. 1 Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“), a vecne tým, že z vykonaného dokazovania a zisteného skutkového stavu vyvodil ten právny záver, že žalobe nie je možné vyhovieť a je potrebné ju zamietnuť. Súd prvej inštancie mal preukázané, že zmluva o spotrebiteľskom úvere a revolvingovom spotrebiteľskom úvere a vydaní kreditnej karty a rámcová zmluva o poskytovaní platobných služieb zo dňa 25.12.2015(ďalej len zmluva) uzavretá medzi právnym predchodcom žalobcu (Cetelem Slovensko, a.s.) a žalovanou je spotrebiteľskou zmluvou v zmysle príslušných ustanovení Občianskeho zákonníka, § 52 a nasl.. Zároveň súd prvej inštancie zmluvu posúdil podľa príslušných ustanovení zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch. Z povahy spotrebiteľských zmlúv vyplýva, že nesmú obsahovať neprímerané podmienky, t. j. ustanovenia, ktoré spôsobujú značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa. V konaní bolo preukázané, že na základe zmluvy plnil právny predchodca žalobcu a poskytol žalovanej úver, žalovaná však riadne neplnila v zmysle dohodnutých podmienok a predmetný úver nesplácala. Z uvedeného dôvodu ju právny predchodca žalobcu vyzval na uhradenie nedoplatku na splátkach s upozornením, že ak nedoplatok neuhradí, bude oprávnený žiadať zaplatenie celej pohľadávky. Súd prvej inštancie mal preukázané, že právny predchodca žalobcu si uplatnil právo na zosplatenie dlhu v súlade so zákonom, keďže uvedené právo vyplýva z bodu 3.1 časti 3 zmluvy, t.j. bolo účastníkmi dohodnuté. Napriek uvedenému súd prvej inštancie žalobu zamietol, a to s poukazom na ustanovenie § 54a

Občianskeho zákonníka, nakoľko právo žalobcu na zaplatenie pohľadávky z predmetnej Zmluvy je premlčané. Súd prvej inštancie pri určení začiatku plynutia premlčacej doby vychádzal z ustanovenia § 103 Občianskeho zákonníka, podľa ktorého v danom prípade začala premlčacia doba plynúť najneskôr dňa 16.5.2016, t.j. deň nasledujúci po splatnosti splátky v mesiaci máj 2016, pre nesplnenie ktorej sa stal zročným celý dlh a uplynula dňa 16.5.2019, pričom žaloba bola na súde prvej inštancie podaná až dňa 20.8.2019, t.j. po uplynutí premlčacej doby. Súd prvej inštancie konštatoval, že na uplatnenie práva podľa § 565 Občianskeho zákonníka sa v zmysle § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka vyžaduje upozornenie spotrebiteľa, ktoré právny predchodca žalobcu vykonal listom (Výzva na splatenie dlžnej čiastky úveru, ktorá bola žalovanej zaslaná dňa 5.5.2016), pričom samotný žalobca uviedol, že žalovaná sa dostala do omeškania nezaplatením mesačnej splátky splatnej k 15.2.2016, ktorú skutočnosť mal súd prvej inštancie preukázanú aj z výpisu z úverového účtu žalovanej. Z ustanovenia § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka pritom vyplýva, že právo podľa § 565 Občianskeho zákonníka môže dodávateľ uplatniť najskôr po uplynutí troch mesiacov od omeškania so zaplatením splátky. Podľa názoru súdu prvej inštancie si tak právny predchodca žalobcu mohol uplatniť právo podľa § 565 Občianskeho zákonníka najneskôr na základe splátky splatnej v mesiaci máj 2016. Ak by však žalobca trval na tom, že úver bol zosplatený na základe neskoršej splátky (a zároveň by však muselo ísť o splátku omeškanú najmenej tri mesiace), bol povinný preukázať, že bol dodržaný postup upravený vyššie citovanými ustanoveniami, čo však žalobca nepreukázal. Zároveň súd prvej inštancie dodal, že sa nestotožňuje s právnym názorom žalobcu, že premlčacia doba by mala začať plynúť odo dňa, keď sa stal splatným celý dlh, a to vychádzajúc z výkladu ustanovenia § 103 Občianskeho zákonníka. O nároku na náhradu trov konania súd prvej inštancie rozhodol podľa § 255 ods. 1, ods. 2 CSP v spojení s § 262 ods. 1 CSP a žalovanej nepriznal ich náhradu, nakoľko síce bola v konaní úspešná, keďže súd prvej inštancie žalobu zamietol, ale žiadne trovy jej v konaní nevznikli.

2. Proti rozsudku súdu prvej inštancie v časti sumy 571,24 eur s prísl. podal žalobca v zákonnej lehote odvolanie. Odvolanie odôvodnil s poukazom na § 365 ods. 1 písm. f) a h) CSP. Poukázal na § 53 ods. 9, § 101, § 103, § 565 Občianskeho zákonníka. Uviedol, že sa nemôže stotožniť s názorom konajúceho súdu o tom, že premlčanie celého zvyšku dlhu nie je viazané na okamih využitia práva veriteľa podľa § 565 Občianskeho zákonníka, ale na okamih splatnosti tej splátky, kvôli ktorej toto právo využíva. Premlčacia doba na zaplatenie dlhu (splatného v splátkach), v ktorom vystupuje v pozícii dlžníka spotrebiteľ, by podľa názoru prvoinštančného súdu mala začať plynúť skôr ako reálne dôjde k zosplateniu dlhu, t.j. odo dňa zročnosti nesplnenej splátky, pre ktorú bol dlh zosplatený. Súd v odôvodnení napádaného rozsudku uvádza, že takýto postup je v súlade so zákonom. Podľa názoru žalobcu z Občianskeho zákonníka najmä z 8. hlavy 1. časti určujúcej dĺžku premlčacej doby nikde nevyplýva, že veriteľ, ktorého dlžník je spotrebiteľom, by mal byť akokoľvek ukrátený o svoje právo na uplatnenie svojich pohľadávok v zákonom priznanej všeobecnej trojročnej premlčacej dobe. Žalobca mal za to, že z ust. § 565 Občianskeho zákonníka vyplýva, že pri plnení dlhu v splátkach vzniká veriteľovi právo na zosplatenie dlhu v celej výške len do splatnosti najbližšej nasledujúcej splátky. Predmetné zákonné ustanovenie predstavuje právo veriteľa, nie jeho povinnosť. Ak by veriteľ nevyužil svoje právo na splatenie celého zvyšku dlhu, naďalej by bol oprávnený požadovať len zaplatenie už splatných splátok, t.j. premlčacia doba by plynula každej splátke samostatne. Zo súdom uplatňovaných ustanovení § 53 ods. 9 a § 565 Občianskeho zákonníka vyplýva len obmedzenie veriteľa za akých podmienok môže uplatniť svoje právo na zosplatenie celej pohľadávky, t.j. až po uplynutí 3 mesiacov s omeškaním splatnej splátky. Predmetné ustanovenia však nemajú žiaden vplyv na plynutie premlčacej doby. Do momentu predčasného zosplatenia dlhu (05.09.2016) sa jednotlivé mesačné splátky premlčávajú samostatne (február 2016 až august 2016) a až ku dňu 05.09.2016 sa mohli stať splatnými zvyšné splátky splatné k 15.09.2016 až 15.01.2020. V tejto súvislosti poukázal na rozhodnutia Krajského súdu v Nitre, č.k.: 9Co/216/2018 a Krajského súdu v Bratislave, č.k.: 10Co/88/2018, na rozsudok Krajského súdu Trenčín, č.k.: 17Co/228/2016 zo dňa 12.04.2017. Žalobca dodržal postup v zmysle vyššie uvedených ust. § 53 ods. 9 a § 565 Občianskeho zákonníka, keďže na základe predložených oznámení o vyhlásení mimoriadnej splatnosti úveru bol úver veriteľom zosplatený až po uplynutí 3 mesiacov od omeškania so zaplatením splatných splátok. Žalobca vyhlásil dňa 05.09.2016 mimoriadnu splatnosť úveru, čím sa stal dlh žalovanej splatný v celom rozsahu. Nasledujúci deň, t.j. 06.09.2016 žalobca mohol svoje právo vykonať prvý raz. Žalobný návrh bol podaný na súd dňa 20.08.2019, t.j. v zmysle ust. § 101 Občianskeho zákonníka si žalobca svoj nárok uplatnil v zákonnej trojročnej premlčacej dobe minimálne v rozsahu splátok zosplatených k 05.09.2016. Vzhľadom k týmto skutočnostiam sa žalobca nemohol stotožniť s rozhodnutím súdu, ktorým žalobe v napadnutej časti nevyhovelo a bol toho názoru, že súd mal správne priznať žalobcovi uplatnený nárok minimálne v rozsahu sumy 571,24 Eur s prísl. predstavujúcu istinu

splatnú po mimoriadnom zosplatnení úveru. Žalobca si uplatnil trovy odvolacieho konania pozostávajúce zo súdneho poplatku za odvolanie vo výške 34,00 Eur a trov právneho zastúpenia v odvolacom konaní vo výške 58,56 Eur. Žiadal, aby Krajský súd v Trnave zrušil rozhodnutie súdu prvej inštancie v napadnutej časti a vrátil mu vec na ďalšie konanie.

3. Žalovaná sa k podanému odvolaniu písomne nevyjadrila.

4. Odvolací súd podľa § 34 CSP (Civilný sporový poriadok zákon č. 160/2015 Z. z.) po zistení, že odvolanie bolo podané včas (§ 362 ods. 1 CSP), oprávnenou osobou (§ 359 CSP), proti rozhodnutiu, proti ktorému je možné podať odvolanie (§ 355 ods. 1 CSP), po skonštatovaní, že odvolanie obsahuje zákonom stanovené náležitosti (§ 363 CSP), preskúmal napadnutý rozsudok v medziach daných rozsahom a dôvodmi odvolania (§ 379 a § 380 CSP), postupom bez nariadenia pojednávania (§ 385 ods. 1 CSP a contrario) a dospel k záveru, že odvolanie žalobcu nie je dôvodné.

5. Predmetom konania vedeného na súde prvej inštancie pod sp. zn. 9Csp/176/2019 bolo zaplatenie 722,09 eur s príslušenstvom z právneho dôvodu nesplateného úveru.

6. Predmetom odvolacieho konania je preskúmanie správnosti postupu a rozsudku súdu prvej inštancie, ktorým prvým výrokom žalobu zamietol a druhým výrokom žalovanej nárok na náhradu trov konania nepriznal

7. Pretože odvolací súd v plnom rozsahu preberá súdom prvej inštancie zistený skutkový stav, ktorý vykonal dokazovanie v rozsahu potrebnom pre posúdenie žalobou uplatneného nároku, jeho výsledky jednotlivo i vo vzájomných súvislostiach správne vyhodnotil a napokon dospel k správnym skutkovým záverom, pokiaľ ide o skutočnosti právne rozhodné pre posúdenie žalobou uplatneného nároku, a pretože odvolací súd v celom rozsahu zdieľa i právne závery prvoinštančného súdu vo veci, ktorý na vec aplikoval správne hmotnoprávne ustanovenia a tieto v súvislosti s danou vecou i správne vyložil, s poukazom na ust. § 387 ods. 2 CSP odvolací súd už iba odkazuje na správne a presvedčivé písomné vyhotovenie rozsudku. Odvolací súd ani s prihliadnutím na odvolacie argumenty nenachádza dôvod, pre ktorý by sa mal od záverov prvoinštančného súdu odchýliť a nemôže preto dať za pravdu odvolateľovi. Na zdôraznenie správnosti záverov súdu prvej inštancie sa potom žiada dodať už len nasledovné:

8. „Podľa vety druhej v prípade tzv. zosplatnenia dlhu len pre v budúcnosti majúce byť splatné splátky, premlčacia lehota začne plynúť odo dňa zročnosti nesplnenej splátky (§103 OZ), avšak tej, ktorá bola dôvodom pre uplatnenie práva podľa § 565 OZ. Preto premlčanie celého zvyšku dlhu nie je viazané na okamih využitia práva podľa § 565 OZ veriteľom, ale na okamih splatnosti tej splátky, kvôli ktorej toto právo využíva, čo je v prejednávanej veci kľúčové.“ (rozsudok Krajského súdu v Trnave, sp.zn. 23Co/148/2019 zo dňa 15.04.2020)

9. „13. V konaní bolo pritom nesporným a sám žalobca na to odkazuje v podanej žalobe, že k predčasnému zosplatneniu predmetného dlhu došlo v zmysle § 565 v spojení § 53 ods. 9 OZ. Na premlčanie zosplatnenej pohľadávky bolo potom v zmysle uvedenej zásady nevyhnutné aplikovať špeciálne ust. § 103 veta druhá OZ s tým, že premlčacia doba v danom prípade začala plynúť odo dňa zročnosti nesplnenej splátky, teda tej, pre ktorú došlo k zosplatneniu dlhu.“ (rozsudok Krajského súdu v Trnave sp.zn. 25Co/163/2019 zo dňa 14.01.2020)

10. Súd prvej inštancie správne posúdil zmluvu o spotrebiteľskom úvere a zmluvu o revolvingovom spotrebiteľskom úvere a vydaní kreditnej karty a rámcovú zmluvu o poskytovaní platobných služieb z 25.12.2015 ako spotrebiteľskú zmluvu podľa § 52 ods. 1 OZ, pričom jej spotrebiteľský charakter napokon medzi stranami konania nebol ani sporný.

11. Pokiaľ ide o nároky zo spotrebiteľskej zmluvy, ustanovenie § 53 ods. 9 OZ umožňuje uplatniť právo podľa § 565 OZ až po trojmesačnom omeškaní s niektorou splátkou. V tejto časti je toto ustanovenie lex specialis k § 565 druhej vete OZ, podľa ktorého možno toto právo uplatniť len do splatnosti nasledujúcej splátky. Ak totiž pri úvere splácanom mesačnými splátkami musí uplynúť trojmesačné omeškanie s niektorou splátkou, za ten čas sa stanú splatné najmenej dve ďalšie splátky. Ak by malo platiť doslovne obmedzenie § 565 druhej vety OZ, veriteľ by z takejto spotrebiteľskej zmluvy nikdy nemohol uplatniť právo na zosplatnenie podľa § 565 OZ. To je však v rozpore s ustanovením § 53 ods. 9 OZ, ktorý

jasne hovorí, že toto právo uplatniť môže, avšak len za tam uvedených podmienok. Teda v prípade spotrebiteľskej zmluvy môže veriteľ uplatniť právo podľa § 565 OZ po uplynutí trojmesačného omeškania s niektorou splátkou bez ohľadu na to, že medzičasom boli zročné ďalšie splátky. Právo požadovať zaplatenie celého dlhu však napriek tomu zostáva právom veriteľa, nie jeho povinnosťou. Ani z § 53 ods. 9 OZ, ani z iných ustanovení totiž nemožno dovodiť, že by ich cieľom malo byť tlačiť dlžníka do čo najskoršieho zosplatenia celého dlhu. Takýto výklad by bol navyše aj v rozpore s ochranným účelom § 53 ods. 9 OZ. Ak toto ustanovenie obmedzuje veriteľa vo využití jeho práva tak, že ho možno využiť až po trojmesačnom omeškaní (teda nie napr. po niekoľkodňovom krátkom omeškaní so splatením splátky), ťažko možno uvažovať, že jeho účelom má byť zároveň čo najskôr dlžníka zbaviť výhody splátok.

12. Ustanovením § 53 ods. 9 OZ tak nemožno právu veriteľa podľa § 565 OZ dávať charakter povinnosti, v dôsledku čoho ani nemožno účinky nevyužitia tohto práva pre veriteľa posudzovať prísnejšie než to robí samotný § 565 OZ. Podľa § 565 OZ vety druhej, veriteľ môže toto právo uplatniť len do splatnosti ďalšej splátky. Ak ho nevyužije, možnosť uplatniť toto právo zaniká vo vzťahu k predošlej splátke, ale zároveň znova vzniká vo vzťahu k novej omeškanej splátke a trvá zasa až do splatnosti najbližšej ďalšej splátky. Ustanovenie § 53 ods. 9 OZ potom viaže možnosť vykonať právo podľa § 565 OZ na trojmesačné omeškание s jednou splátkou. V súvislosti s § 53 ods. 9 OZ treba druhú vetu § 565 OZ interpretovať tak, že možnosť vykonať toto právo (ak bolo dohodnuté) v spotrebiteľskej zmluve vzniká uplynutím trojmesačného omeškania s niektorou splátkou a trvá do okamihu, kedy by uplynulo trojmesačné omeškание s ďalšou splátkou, teda kedy by vznikla veriteľovi podľa § 53 ods. 9 OZ nová (ďalšia) možnosť toto právo uplatniť. Takýmto výkladom sa zabezpečí vzájomný súlad § 53 ods. 9 OZ s ratio legis § 565 druhej vety OZ. V dôsledku toho tak musí (rovnako ako podľa § 565 druhej vety OZ) platiť, že ak veriteľ svoje právo podľa § 565 OZ nevyužije do najbližšieho termínu, kedy by ho využiť mohol (teda do najbližšieho dátumu uplynutia troch mesiacov od splatnosti splátky nasledujúcej po tej omeškanej splátke, kvôli ktorej toto právo môže uplatňovať), nemôže ho už kvôli omeškaniu s danou konkrétnou splátkou využiť. Môže ho využiť len kvôli (trojmesačnému) omeškaniu s ďalšou splátkou, pokiaľ s ňou je dlžník tiež v omeškaní. Ak s ňou v omeškaní nie je, nemôže ho využiť vôbec.

13. Vyššie uvedené závery však nemajú žiaden vplyv na plynutie premlčania. Ustanovením § 53 ods. 9 OZ sa totiž nijako nenovelizovalo ustanovenie § 103 OZ, preto aj v prípade spotrebiteľských zmlúv platí, že premlčacia doba začína plynúť od zročnosti splátky, kvôli ktorej sa predčasné splatenie žiada, nie od okamihu využitia práva žiadať splatenie celého úveru ako to nesprávne namieta odvolateľ. Ako už bolo uvedené, keď § 53 ods. 9 OZ umožňuje predčasné splatenie uplatniť až po trojmesačnom omeškaní s niektorou splátkou, je práve táto splátka tou splátkou, pre nesplnenie ktorej sa stane zročným celý dlh v zmysle § 103 OZ. Preto od zročnosti tejto splátky (a nie až uplynutím troch mesiacov, resp. zosplatením) plynie premlčacia doba v zmysle tohto ustanovenia. Pri posudzovaní začiatku plynutia premlčacej doby je teda potrebné zistiť, s ktorou konkrétnou splátkou bol dlžník v čase vykonania tohto práva zo strany veriteľa v omeškaní práve tri mesiace (nie dlhšie) a od jej zročnosti potom plynie premlčacia doba zvyšku dlhu podľa § 103 OZ. Opačný názor odvolateľa, podľa ktorého by premlčacia doba mala začať plynúť až okamihom využitia práva na zosplatenie celého úveru, nie je správny a odporuje práve citovaným ustanoveniam § 103 OZ. Ako už bolo zdôraznené, toto ustanovenie je totiž vo svojej podstate lex specialis k všeobecnému ustanoveniu § 101 OZ, ktoré viažu začiatok plynutia premlčacej doby v podstate na okamih splatnosti. Naopak, ustanovenie § 103 OZ viažu (podobne ako napr. § 106 OZ alebo § 107 OZ) začiatok plynutia premlčacej doby na okamih, kedy nastala právna skutočnosť, ktorá zakladá právo domáhať sa určitého plnenia (konkrétne: domáhať sa splatnosti celého dlhu).

14. V preskúvanom prípade výzva na zaplatenie dlžnej čiastky úveru (č.l. 31 - líčna strana) bola odoslaná žalovanej dňa 5.5.2016 na adresu žalovanej uvedenú v zmluve o úvere (č.l. 8), čo je zrejme z podacieho hárku (č.l. 31 - rubová strana). V tejto súvislosti je relevantné, že žalovaná nepoprela, že by jej bolo doručenie zásielky oznámené. Oznámenie o vyhlásení mimoriadnej splatnosti úveru (č.l. 12 - rubová strana) bolo doručené žalovanej, nakoľko doručienka bola žalovanou podpísaná dňa 26.9.2016 (č.l. 13). Na základe uvedených skutočností je preukázané, že výzva na zaplatenie dlžnej čiastky úveru (č.l. 31 - líčna strana) a oznámenie o vyhlásení mimoriadnej splatnosti úveru (č.l. 12 - rubová strana) boli doručené žalovanej. Z uvedených skutočností je zároveň zrejme, že vzhľadom na časový odstup od podania výzvy na zaplatenie dlžnej čiastky úveru dňa 5.5.2016 do doručenia oznámenia o vyhlásení mimoriadnej splatnosti úveru dňa 26.9.2016 bola zachovaná 15 dňová lehota upravená v § 53 ods. 9 OZ. Podľa § 101 vety druhej OZ v prípade tzv. zosplatenia dlhu len pre v budúcnosti majúce byť splatné

splátky, premlčacia lehota začne plynúť odo dňa zročnosti nesplnenej splátky (§ 103 OZ), avšak tej, ktorá bola dôvodom pre uplatnenie práva podľa § 565 OZ. Preto premlčanie celého zvyšku dlhu nie je viazané na okamih využitia práva podľa § 565 OZ veriteľom, ale na okamih splatnosti tej splátky, kvôli ktorej toto právo využíva, čo je v prejednávanej veci kľúčové. V prípade, že žaloba je na súde podaná až po uplynutí premlčacej doby, žalobou uplatnený nárok je premlčaný a ako taký v zmysle § 54a OZ nemôže byť vymáhaný a súd ho nemôže priznať (porovnaj rozsudok Krajského súdu v Trnave sp.zn. 25Co/163/2019 zo dňa 14.01.2020). V preskúvanom prípade je relevantné, že už v čase odoslania výzvy na zaplatenie dlžnej čiastky úveru bola žalovaná v omeškaní s dlžnou čiastkou vo výške 64,65 eur, čo pri dohodnutej mesačnej splátke 21,55 eur v zmluve o úvere preukazuje, že žalovaná bola ku dňu 5.5.2016 v omeškaní so splácaním 3 predchádzajúcich splátok, čím je splnené kritérium § 53 ods. 9 OZ. Okrem toho z výpisu z úverového účtu vedeného pre žalovanú vyplýva, že žalovaná od mesiaca februára 2016 nezaplatila žiadnu sumu. To znamená, že právny predchodca žalobcu využil právo podľa § 565 OZ na základe splátky splatnej v mesiaci máj 2016. Keďže od začiatku plynutia premlčacej doby pre celú zosplatenú pohľadávku v máji 2016 do podania žaloby na súd prvej inštancie dňa 20.8.2019 uplynul dlhší čas ako je všeobecná premlčacia lehota 3 roky, žalobou uplatnený nárok bol premlčaný, a ako taký v zmysle § 54a OZ nemohol byť vymáhaný, a teda súd prvej inštancie ho nemohol priznať.

15. Z dôvodu, že odvolacie dôvody odvolateľa neboli opodstatnené a neboli zistené ani žiadne nedostatky v postupe súdu prvej inštancie, na ktoré by mal odvolací súd prihliadnuť z tzv. úradnej povinnosti (§ 380 ods. 2 CSP), napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie z dôvodu vecnej správnosti potvrdil (§ 387 ods. 1 CSP).

16. Vzhľadom na to, že žalovaná bola úspešná v odvolacom konaní, podľa § 396 ods. 1 a § 255 ods. 1 CSP jej vznikol nárok na náhradu trov odvolacieho konania. Z obsahu spisu vyplýva, že v danom prípade bola žalovaná v odvolacom konaní pasívna, nevykonala žiaden procesný úkon, náhradu trov si neuplatnila, nevyčísliła a podľa obsahu spisu jej ani žiadne trovy v odvolacom konaní nevznikli, preto je v súlade s čl. 17 základných princípov CSP zakotvujúcich procesnú ekonómiu rozhodnúť priamo tak, že sa jej nárok na náhradu trov odvolacieho konania nepriznáva.

17. Senát krajského súdu uvedený rozsudok prijal pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je podľa § 421 CSP prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvom pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b) (§ 422 ods. 1 CSP).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP).

Dovolanie môže podať intervenient, ak spolu so stranou, na ktorej vystupoval, tvoril nerozlučné spoločenstvo podľa § 77 (§ 425 CSP).

Prokurátor môže podať dovolanie, ak sa konanie začalo jeho žalobou alebo ak do konania vstúpil (§ 426 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1).

Povinnosť podľa ods. 1 neplatí, ak je

a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 CSP).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 CSP).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 CSP).

Dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prvej inštancie alebo pred odvolacím súdom (§ 433 CSP).

Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 434 CSP).

V dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania (§ 435 CSP).